

Η λειτουργία του ποιμένα σ' ένα έντονο παρόν (Ιωάννης Λίλης, Λέκτορας Πατριαρχικής Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Κρήτης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1LxaB0D>]

Η οικονομική άνεση που θα εξασφαλίσει στον σημερινό ιερέα το καλύτερα οργανωμένο φοροτεχνικό γραφείο, θα του δώσει τη δυνατότητα να αναδείξει σταδιακά το ευαγγέλιο μέσα στην κοινωνία, με προσεκτικές, μελετημένες κινήσεις. Καταρχήν θα μπορέσει να νοικιάσει την καλύτερη εταιρία security για την ασφάλεια και του ίδιου του ιερού ναού και των αντικειμένων των πιστών την ώρα της θείας λειτουργίας. Η αίσθηση της ασφάλειας του ποιμνίου κατά την ώρα της θείας λειτουργίας είναι το πρώτο βήμα για να αγκαλιάσει ο κόσμος το λειτουργικό τυπικό. Κατόπιν θα εξασφαλίσει το προσωπικό που θα είναι υπεύθυνο για την τήρηση της τάξης την ώρα της θείας λειτουργίας και των ιερών μυστηρίων. Ειδικό έμμισθο προσωπικό που θα παραλαμβάνει τον πιστό την ώρα του ιερού μυστηρίου από την πόρτα του ναού και θα τον τοποθετεί στη θέση του. Η ηρεμία, η ησυχία και κυρίως η τάξη την ώρα της λατρείας, είναι οι πιο βασικές προϋποθέσεις για την προσευχή και τη βίωση των αγιασμένων κειμένων της Εκκλησίας μας.

Με τον καιρό και την καλλιέργεια της συγκεκριμένης νοοτροπίας στην ενορία ο ιερέας θα προβεί στο επόμενο βήμα και στην τύπωση φυλλαδίου με το κείμενο των ιερών μυστηρίων, το οποίο θα βρίσκεται σε κάθε στασίδι και θα δίδεται στον πιστό, από το ειδικό προσωπικό, κατά την ώρα της ακολουθίας. Οι γάμοι, οι βαπτίσεις, οι εξόδιες ακολουθίες, αλλά και η ίδια η θεία λειτουργία θα αποκτήσουν την ιεροπρέπεια και την ησυχία που τους αρμόζει, κάτι που λείπει δυστυχώς από τις σημερινές ελλαδικές ενορίες. Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί πως τότε μόνο το ποίμνιο θα γνωρίσει τον λατρευτικό πλούτο της εκκλησίας μας, αποφεύγοντας τα γνωστά εκείνα βαρετά για τη μετάφραση των κειμένων. Όλοι θα ζητούν να τελέσουν το γάμο τους σε μία τέτοια ενορία όχι μόνο γιατί θα εξασφαλίζουν την τάξη στο γάμο τους, αλλά και γιατί θα καταλαβαίνουν τι είναι ακριβώς το ιερό μυστήριο το γάμου.

Στα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, στα οποία ανήκει η Ορθόδοξη Εκκλησία της ελληνικής επικράτειας, παρέχονται μεγάλες διευκολύνσεις καθώς είναι νομικά πρόσωπα κοινής ωφέλειας του λαού και είναι ιστορικό έγκλημα οι ορθόδοξοι ιερείς του ελλαδικού χώρου να το αγνοούν. Η συγκεκριμένη υψηλή κοινωνική συμπεριφορά του ορθοδόξου ιερέως, θα τον βοηθήσει να αποκτήσει σύντομα την εμπιστοσύνη του οικείου Ιεράρχου, καθώς ο Επίσκοπος θα διαπιστώνει καθημερινά πως έχει δίπλα του ένα σύγχρονο και δημιουργικό συνεργάτη.

Όλοι οι ιερείς μπορεί να είναι εργατικοί και φιλότιμοι, όμως αυτό δεν αρκεί αν δεν

γίνεται με τα σύγχρονα ευρωπαϊκά μέσα, με άλλα λόγια αν δεν είναι σύγχρονοι παραγωγοί ιστορίας. Αυτό ισχύει βέβαια ισχύει και για τη φιλανθρωπία. Δεν είναι τυχαίο πως φιλανθρωπικοί οργανισμοί διεθνούς εμβέλειας προσφέρουν σημαντικότερο φιλανθρωπικό έργο, δίπλα στο οποίο το έργο της Εκκλησίας είναι ισχυρά φτωχό. Ο αντίλογος πως η Εκκλησία δεν υπάρχει για τη φιλανθρωπία δεν αρκεί, καθώς θα υπάρξει ο αντίλογος πως στην πιο λαμπρή περίοδο του Βυζαντίου η Εκκλησία είχε έντονη φιλανθρωπική δράση, αντίστοιχη της οποίας είναι οι σύγχρονοι παγκόσμιοι φιλανθρωπικοί οργανισμοί.

Απλώς η μακραίωνη απουσία της εκκλησίας από τον πολιτισμό λόγω Τουρκοκρατίας - στην Τουρκοκρατία έσωσε την ελληνική γλώσσα μέσω του θείας λατρείας, σεβαστό αλλά δεν έφτανε· μετά από ένα σημείο καταντούσε συντήρηση (αλλά και των τελευταίων αιώνων της βυζαντινής περιόδου καθώς η παρακμή είχε αρχίσει πολύ πριν το 1453) - τη φέρνουν αδύναμη να παρακολουθήσει τις εξελίξεις, με ιδιαίτερα φτωχή παρουσία, εμφανίζοντας ως απαντητική δικαιολογία τη φράση *η φιλανθρωπία δεν είναι έργο της Εκκλησίας*. Και η κοσμική φιλανθρωπία και η άλλη πρόταση της Εκκλησίας (που σίγουρα είναι κάτι πολύ περισσότερο από την φιλανθρωπία εφόσον είναι ο αγιασμός και η θεώση), αν δεν μεταφράζονται καθημερινά σε μορφή πολιτισμού κινδυνεύουν να καταντήσουν μία ωραιολογία ή ρομαντισμός.

Από εκεί και πέρα όταν η όλη ποιμαντική συμπεριφορά και νοοτροπία του ιερέως κινείται εντός των σύγχρονων θεσμικών πλαισίων, ο ιερέας καθίσταται πραγματικός ποιμένας. Μάλιστα αυτή η νοοτροπία θα πρέπει να ξεκινά από την ίδια του την οικογένεια. Και στην προσωπική του ζωή θα πρέπει να αφομοιώσει την σύγχρονη ιστορία. Στις ανεπτυγμένες κοινωνίες, όπως η Σουηδία, οι πολίτες στην ετήσια φορολογική τους δήλωση εμφανίζουν μόνο το μισθό τους, χωρίς κανένα σχεδόν περιουσιακό στοιχείο. Ενδιαφέρονται ελάχιστα για την περιουσία και περισσότερο αν είναι εξασφαλισμένος δια βίου ο μισθός τους, ασχέτως αν είναι πενιχρός. Πολλοί εξ αυτών δεν έχουν ούτε αυτοκίνητο. Νοικιάζουν και το αυτοκίνητο και την κατοικία τους.

[Συνεχίζεται]